

BAAS BOVEN BAAS

Sandra Kraak

BAAS BOVEN BAAS

Feelgood Kabook

Eerste druk mei 2026
© 2026 Sandra Kraak
© 2026 Kabook Feelgood
© 2026 imprint van Kabook Publishing

Alle rechten voorbehouden
Redactie: Tamara Geraeds
Omslagontwerp: Albadoro

Alle rechten voorbehouden. Namen, personages, bedrijven, plaatsen, gebeurtenissen, locaties en incidenten zijn ofwel producten van de verbeelding van de auteur, of worden op een fictieve manier gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of overleden, of met feitelijke gebeurtenissen, berust op louter toeval. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in welke vorm dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopie, opname of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Kijk ook op onze website voor informatie over de nieuwste titels, nieuws, achtergronden en speciale aanbiedingen:

www.kabookpublishing.com
www.facebook.com/kabookuitgevers
www.twitter.com/kabookuitgevers

Mijn vingers tikken zacht tegen het stuur. Ik zwaai naar de boer die zijn land bewerkt, al weet ik dat hij mij niet ziet. Voor mij is hij een vast onderdeel van de dag, als een stille partner in een nog slapende wereld. Ik schuif mijn raam een stukje open en voel de frisse ochtendbries op mijn huid. Dit is mijn zenmoment. Even bestaat er niets anders dan mijn trouwe Fiat Panda en ik, op een bijna verlaten snelweg.

Ik luister naar een podcast over strategisch leiderschap. Langzaam laat ik mijn adem ontsnappen en probeer in het moment te blijven. Toch trekken er lichte rimpelingen door het kalme oppervlak van mijn gedachten. Gaat het me ooit lukken om mijn teamgenoten te motiveren tot iets anders dan klagen en koffiedrinken?

Dan komt het vertrouwde rieten dak van De Witte Hoeve in zicht. Met een soepele draai rij ik de parkeerplaats op en zet mijn auto naast de met rozen begroeide poort. De luiken naast de ramen zijn al open en Aaf is bezig de tafels buiten te dekken. Op het door planten omgeven terras is het zelfs op deze vroege lenteochtend al heerlijk. Ik neem plaats op mijn vaste plek en bestel een yoghurt deluxe. Al snel

zet Aaf een plank op tafel met een grote kom yoghurt en meerdere kleine bakjes gevuld met granen, zaden, noten, fruit, honing en stukjes chocolade. Ontbijten bij Aaf is een feestje.

Met de ochtendzon op mijn gezicht laat ik mijn gedachten afdwalen naar mijn planning voor vandaag. Na weken van zorgvuldige voorbereiding heb ik vandaag een belafspraak met de facilitair manager van Fairy Fashion. Het lijkt me de perfecte match: hun duurzame mode en onze fair trade koffie.

Ik denk ook alvast na over het teamoverleg van vanmiddag. Dit keer laat ik me niet overdonderen door Laurice. Of bijna in tranen uitbarsten. Ik ben de baas, al lijkt zij dat niet te kunnen accepteren. Gelukkig heb ik een troef in handen. Laurice en Menno klagen al maanden over de werkdruk. Vandaag vertel ik ze het goede nieuws. Ik heb toestemming gekregen – nee, ik heb het management overtuigd van de noodzaak – om ons team uit te breiden met een junior medewerker. Ik weet al precies naar wie ik op zoek ben: een jonge, ambitieuze starter. Assertief, maar niet arrogant. Energiek en met de wil om te leren. Iemand die tegenwicht kan bieden aan het pessimisme in ons team en die met frisse energie mijn doelen kan helpen realiseren.

Aafs stem neemt me mee terug naar De Witte Hoeve. ‘Hetzelfde recept maar weer, heren?’ vraagt ze aan Eduard en Patrick, twee politiemannen die hier na hun nachtdienst ontbijten.

‘Altijd,’ lacht Patrick.

Ze stoppen naast mijn tafel en Eduard glimlacht naar me. 'Klaar voor een nieuwe dag?'

Ik knik en vertel kort over mijn plannen voor vandaag. 'Voor jullie zit het er alweer op. Was het een rustige dienst?'

Eduards glimlach vervaagt. 'Helaas niet.' Een schaduw trekt over zijn gezicht. 'We kregen een melding over een jonge vrouw die al langere tijd werd lastiggevallen. Die vent accepteerde niet dat ze hem had afgewezen. Vlak bij haar huis stond hij haar op te wachten.' Hij pauzeert, zijn blik verstrakt. 'Een buurtbewoner zag vanaf zijn balkon hoe de man haar in zijn busje sleepte. We hebben hem klemgereden en zo erger kunnen voorkomen.'

Ik laat mijn lepel zakken. Even ben ik helemaal stil van zijn woorden. Een nare kriebel trekt door mijn lijf. Wat een nachtmerrie moet dat voor die vrouw zijn geweest, om zo brutaal overvallen te worden in je vertrouwde omgeving. Zou ze zich ooit nog veilig voelen?

Eduard knijpt zacht in mijn schouder. 'Sorry, ik wilde je goede stemming niet bederven.' Zijn blik wordt vastberaden. 'Het belangrijkste is dat we hem hebben opgepakt en dat de dame veilig is thuisgebracht.'

Ik glimlach dankbaar. 'Wat goed dat jullie er waren.'

Eduard haalt zijn schouders op. 'Het is ons werk.' Zijn warme glimlach is terug. 'Eet smakelijk verder en een fijne werkdag alvast.'

Ik wens hen ook een goede maaltijd en een welverdiende rust.

Na nog een laatste blauwe bes sta ik op om naar mijn werk te gaan. Ik loop het restaurant binnen, waar Aaf druk met pannen in de weer is voor het Amerikaanse ontbijt van Eduard en Patrick. 'Mag ik betalen?'

'Graag zelfs,' antwoordt ze met een knipoog.

Ik hou mijn telefoon tegen de pinautomaat. 'Het was weer heerlijk, dank je wel.'

Aaf draait de plakjes bacon om en breekt een stel eitjes in de pan ernaast. Wat ruikt dit toch altijd heerlijk. Gelukkig ben ik meestal eerder dan de mannen. Ik weet niet of ik anders sterk genoeg zou zijn om yoghurt te bestellen. Hoe lekker die ook is.

'Bedank je vriendin maar,' antwoordt ze, terwijl ze twee pannenkoekjes omkeert. 'Zonder Renate zou ik nooit op het idee zijn gekomen om een restaurant te huren in de ochtenduren, wanneer het normaal gesproken gesloten zou zijn. Ik ben er nog steeds heel blij mee.'

'Ik ook,' lach ik. 'Jouw dochter is een held. Ik kan niet meer zonder jouw ontbijtjes. Tot morgen!'

Aaf zwaait naar me met een spatel. 'Werk ze.'

Een kwartier later loop ik het kantoorgebouw van La Colina binnen. Ik neem de lift naar de zevende etage en steek de gang over naar de koffi corner. Met zijn comfortabele fauteuils, vrolijke kleuren en een paar grote, geurige planten is dit het stralende middelpunt van elke verdieping. Het zonlicht dat door de grote openslaande ramen naar binnen schijnt, maakt het helemaal af. Als over een tijdje ook de nieuwe ijskof-

fietmachines worden geleverd, waan je je met wat fantasie op een zomers terras.

Terwijl het apparaat opwarmt, pak ik een kopje met het logo van La Colina uit de kast. Een merk met betekenis, waar ik trots aan bijdraag. Alleen over de smaak van ons product kan ik niets zeggen. Ja, het is echt waar: de teamleider verkoop binnendienst mkb van La Colina Coffee lust geen koffie. Zelfs niet met een scheut melk, een dot slagroom of de siroop die we als premium product verkopen. Nou ja, gelukkig is de chocolademelk ook fair trade en erg lekker.

Zacht neuriënd loop ik naar mijn werkplek. Alle kamers waar ik langsloop zijn donker, de gordijnen gesloten. Wat ben ik blij dat ik altijd de eerste ben in mijn vleugel. Zo heb ik de tijd om ongestoord mijn mail bij te werken voordat mijn collega's binnendruppelen.

Met mijn hand tast ik naar het lichtknopje, dat verstopt zit achter een archiefkast. Ik wacht nog een klein moment en klik de schakelaar om. De afdeling verkoop is klaar voor een nieuwe dag.

Mijn glimlach bevriest. Twee lichtgrijze ogen staren me aan. De chocolademelk glipt uit mijn handen. Het kabaal van het uiteenspattende kopje komt niet eens in de buurt van het geluid dat mijn hart maakt.

Waarom zit er een vreemde vent achter mijn bureau, stil te wachten in het pikkedonker?

Plotseling vind ik het geen fijn idee meer dat ik helemaal alleen ben. Mijn gedachten schieten terug naar het verhaal van Eduard en Patrick. Is het een stalker? Een boze klant die weet dat ik elke ochtend

rond deze tijd binnenkom en dan minstens een uur alleen ben, zodat hij rustig zijn gang kan gaan?

De man staat op van mijn stoel. In een paar grote stappen staat hij voor mijn neus. Onheilspellend torent hij boven me uit. Een rilling loopt over mijn rug. Mijn adem stukt in mijn keel. Ik lijk wel een standbeeld van een jonkvrouw in nood, met grote ogen van angst. Ik zou willen vluchten, maar sta vastgenageld aan de grond.

Wat zit er op dat doekje in zijn hand? Verdovingsmiddel, zodat ik niet kan tegensputteren? Niet dat hij veel van me te vrezen heeft in deze staat.

Jeetje, wat ben ik een watje. Ik ga toch niet hulpeloos staan afwachten wat er met me gaat gebeuren? Misschien is het nog niet te laat. Ik ben nog niet bedwelmd. Ik kan op zijn minst een poging doen om mezelf te verdedigen. Mijn hand balt zich tot een vuist en schiet naar voren. Precies op dat moment bukt mijn aanvaller, waardoor ik mis. Alsof hij het aan zag komen. Hij moet erg geoefend zijn. Ik wist zelf niet eens dat ik dit ging doen.

Ik kijk naar beneden en vang zijn blik. Verbaasd kijkt hij me aan. Hij zit op zijn hurken. Het doekje drukt hij tegen de vloer. Mijn wangen beginnen te gloeien. Jemig, wat ben ik stom! Hij wil me helemaal niks aandoen. Hij is de geknoeide chocolademelk aan het opruimen.

Maar dat verklaart nog steeds niet wat hij hier doet. 'Sorry dat ik je liet schrikken,' zegt hij, met samengeknepen lippen en een twinkeling in zijn ogen. Hij

steekt zijn vrije hand naar me uit. 'Robbie de Boer, de nieuwe junior verkoopmedewerker.'

Ik trek mijn blazer recht en laat mijn handen langzaam over de naden naar beneden glijden. Nieuwe verkoopmedewerker? Ik ben nog niet eens begonnen met werven. Het onbehaaglijke gevoel heeft mijn buik nog niet verlaten. Hier klopt helemaal niets van.

'Jij bent vast Vicky Geels,' gaat hij verder. 'Simon zei dat jij altijd vroeg op kantoor bent. Ik wilde vandaag ook op tijd beginnen, om een goede eerste indruk te maken.' Hij trekt een komisch gezicht. 'Daar ben ik helaas niet echt in geslaagd.'

'Heeft Simon je aangenomen?' Gelukkig, ik ben in ieder geval nog in staat om een zin te formuleren.

Robbie knikt zelfverzekerd. 'Het ging sneller dan ik dacht. Ik had een open sollicitatie gestuurd en Simon vond dit de perfecte plek voor mij. Hij zei dat jouw team wel wat ondersteuning kan gebruiken. Hij zou je er vrijdag over bellen, maar dat is blijkbaar niet gebeurd.'

'Nee, dat is inderdaad niet gebeurd,' snauw ik.

Robbie pikt mijn toon niet op, of hij kiest ervoor om hem te negeren. 'Ik ben al voorgesteld aan de rest van het team. Gelukkig jaagde ik hen niet de stuipen op het lijf.' Om zijn ogen verschijnen lachrimpels. Het is allemaal een grote grap voor hem. Ik zie de lol er niet van in.

Fijn dit. Nu lijkt het alsof ik het niet meer aankon en mijn manager hulp voor me heeft geregeld. Ik krijg niet eens de kans om met de eer te strijken. Sterker nog, het is overduidelijk dat ik hier geen enkele zeg-

genschap in heb gehad. Wat Laurice goed uitkomt. Nog meer reden om mij niet serieus te nemen als leidinggevende. Zelfs mijn eigen manager vertrouwt mij niet met het nemen van belangrijke beslissingen. Waarom zou zij dat wel doen?

En, nog erger, Robbie voldoet totaal niet aan het plaatje dat ik in mijn hoofd had. Met zijn dure pak, glanzende schoenen en strak naar achteren gekamde haar ziet hij er niet uit als een bescheiden starter die samen met mij de strijd wil aangaan tegen de gevestigde orde. Nee, dit is iemand met een eigen agenda. Iemand die mij niet serieus neemt en precies weet wat hij wil. Binnenkomen bij een toonaangevend bedrijf, snel doorgroeien en een toppositie bemachtigen. Waarom zou je anders zo overdreven gekleed gaan op je eerste dag als junior verkoopmedewerker? Binnendienst nog wel.

Een huivering trekt door me heen. Wat als hij mijn functie ziet als zijn eerste stap op weg naar de top?

Om half negen komt Simon het kantoor binnenlopen. Hij kijkt van mij naar Robbie en weer terug. 'Aha, jullie hebben elkaar al ontmoet.'

Ik onderdruk een geërgerde zucht en knik halfslachtig. Na de vreemde start van de ochtend hebben Robbie en ik nauwelijks een woord gewisseld. Hij zei dat hij zichzelf wel even kon bezighouden met de informatie die Simon hem had toegestuurd, en dat hij mij met rust zou laten. Natuurlijk had ik moeten zeggen dat hij me niet tot last was, om vervolgens actief te beginnen hem in te werken. Maar mijn frustratie weerhield me ervan.

'Kun je even met me meelopen, Vicky?' vraagt Simon.

Ik sta op, waarbij ik mijn stoel iets harder naar achteren duw dan strikt noodzakelijk, en volg hem naar zijn ruime kantoor. Ik neem plaats aan de houten vergadertafel en sla mijn armen over elkaar. 'Waarom wist ik niets af van Robbies sollicitatie?' Ik was al begonnen met het wervingstraject, had een aantal vooraanstaande bureaus geselecteerd en zorgvuldig een vacaturetekst opgesteld. Vandaag zou ik alles in gang zetten. Het zou mijn keuze moeten zijn wie mijn

team komt versterken. Het is belachelijk dat Simon dit nu achter mijn rug om heeft geregeld en mij compleet buitenspel heeft gezet. Maar dat kan ik natuurlijk niet zeggen tegen mijn baas.

‘HR bracht me afgelopen vrijdag op de hoogte van zijn beschikbaarheid,’ antwoordt Simon. ‘Jij was al weg en ik moest snel beslissen, anders zou hij op een andere aanbieding ingaan. Ik denk dat hij een goede match is voor het team.’

‘Maar waarom moest hij meteen vandaag al beginnen?’ vraag ik, niet in staat de lichte ergernis in mijn stem te onderdrukken.

‘Hij was beschikbaar.’ Simon haalt zijn schouders op. ‘Jij hebt meer grip nodig om je team succesvoller en efficiënter te maken. Daar hebben we het laatst nog uitgebreid over gehad. Met Robbies komst heb je voldoende mankracht om deze stappen te zetten.’ Hij kijkt me strak aan. ‘Laten we de uitkomst tijdens je functioneringsgesprek evalueren.’

Ik slik en staar uit het raam naar de lelijke betonnen gebouwen aan de andere kant van het parkeerterrein. Zelfs in de lentezon zien ze er troosteloos uit. Net als mijn gedachten, die met de seconde somberder worden. De boodschap is duidelijk: dit is mijn laatste kans. Als ik dit team niet laat floreren in de komende weken, is mijn avontuur bij La Colina afgelopen. En waar moet ik dan heen? Zelfs al zijn mijn teamleden niet bepaald mijn eerste keuze, dit is waar ik thuishoor. Dat voelde ik al sinds ik de oude meneer Claesner – de oprichter van La Colina en vader van de huidige directeur – ontmoette tijdens een gastcollege

Duurzaam Ondernemen. Hij vertelde dat traditie en innovatie prima hand in hand kunnen gaan, en dat kwaliteit en sociale betrokkenheid een solide basis vormen voor een succesvol bedrijf. Dankzij zijn enthousiaste betoog heb ik na mijn studie meteen bij La Colina gesolliciteerd. Ik was dolblij toen ik werd aangenomen en heb hard gewerkt om te bewijzen dat ik het waard ben.

Ik sla mijn armen over elkaar en beantwoord Simons blik. Ik geef me niet zomaar gewonnen.

‘Ik verwacht dat je het voordeel ziet van het feit dat we zo snel iemand hebben gevonden,’ vervolgt Simon kalm. ‘Zorg je dat hij goed wordt ingewerkt?’

Hij klapt zijn laptop open, wat betekent dat dit gesprek is afgelopen en zijn vraag, uiteraard, retorisch was.

Zodra ik de deur open, dreint een irritante piepstem mijn oren in. Dit kan maar een ding betekenen: Laurice is gearriveerd. Snel trek ik mijn schouders op en recht mijn rug. Ik mag niet laten zien hoe verslagen ik me voel. Daar wordt meteen misbruik van gemaakt.

Laurice knikt kort naar me als ze me ziet, en richt zich weer tot Robbie. Een “goedemorgen” heb ik geloof ik nog nooit van haar gehoord. Niet richting mij, althans. Ze vertelt onze nieuwe collega honderduit over alle leuke personeelsuitjes die worden georganiseerd. Als je niet beter wist, zou je denken dat ze het stralende middelpunt is van deze feestjes. In werkelijkheid is ze alleen van de partij als ze echt geen excuus kan bedenken om niet te komen.

Robbie luistert geïnteresseerd en stelt de juiste vragen op het juiste moment. Deze gespeelde interesse is natuurlijk een perfecte strategie om zijn doel te bereiken. Maar dat ontgaat Laurice. Ze is getransformeerd van zure bom naar goede fee.

Ook Menno wordt bedolven onder een charmeoffensief waartegen hij niet bestand is. En dan blijken ze tot overmaat van ramp ook nog fan te zijn van dezelfde rockband. Ik kan het niet langer aanzien. Ik moet Robbie weg zien te krijgen, voordat hij zich onherroepelijk bij hun kamp aansluit.

‘Hé, Robbie,’ zeg ik zo sympathiek als ik kan opbrengen. ‘Zal ik je een rondleiding geven?’

Robbie glimlacht naar me. Zijn hele gezicht licht op en zijn grijze ogen kijken me stralend aan. Ik werp hem een zakelijke blik toe en ga subtiel wat rechterop staan. Met mijn 1 meter 76 ben ik zelf ook geen kleintje. ‘Kom maar mee.’

Helaas verloopt het op de andere afdelingen precies hetzelfde. Robbie strooit met grapjes en subtiel complimentjes en schenkt iedereen een warme glimlach. Met een knoop in mijn maag kijk ik toe hoe hij mijn collega’s moeiteloos inpakt. Hoe komt hij aan zo veel zelfvertrouwen dat hij hier nu al volledig op zijn plek lijkt? Zelfs Ellen van marketing – die normaal niet opkijkt van haar scherm – begint, aangemoedigd door zijn interesse, aan een uitgebreid verhaal over het belang van de juiste boodschap voor de juiste doelgroep. Ik klem mijn kaken op elkaar en loop stevig door. Ze hangen aan zijn lippen, maar niemand stelt een echte vraag. Met kinderlijk gemak houdt hij de

controle over het gesprek, en beantwoordt hun oppervlakkigheid met een glimlach en een tegenvraag. Dit is precies wat ik vreesde: hij zit vol met praatjes, maar heeft geen enkele inhoud.

Terug in ons kantoor word ik meteen aangeklampt door Laurice. 'Ik word gek van die Maura. Het is toch IT-support? Waarom vertikt ze het dan om me te helpen? Dankzij haar werkweigering krijg ik die orders niet goed in het systeem.'

Ik onderdruk een diepe zucht. 'Maura heeft meermaals aangeboden met je mee te kijken,' reageer ik zo kalm mogelijk. 'Heb je de training al gevolgd?'

Laurice snuift verontwaardigd. 'Ik heb geen training nodig om te begrijpen dat het systeem niet deugt.'

Ik voel de blikken van Robbie en Menno op mij gericht. Een ongemakkelijk gevoel bekruipt me. Zo makkelijk als ik het vind om potentiële klanten met goede argumenten te overtuigen, zo moeilijk vind ik het om Laurice aan haar verstand te brengen dat we niet alles per fax kunnen blijven afhandelen. En dat het niet de taak is van IT om haar handje vast te houden bij elke knop die ze moet indrukken.

'Kun je laten zien wat je bedoelt?' vraagt Robbie vriendelijk.

'Ik heb tal van voorbeelden,' zegt Laurice triomfantelijk. 'Kijk maar even met me mee.'

Het wordt ons niet makkelijk gemaakt, daar ben ik het volledig mee eens. Maar het is roeien met de riemen die we hebben, aangezien het management andere prioriteiten heeft. En ik heb het Laurice echt zo makkelijk mogelijk gemaakt. Ze kreeg een uitge-

breide werkinstructie op papier, die ze alleen maar stap voor stap hoeft te volgen.

Robbie schrijft driftig mee. Menno ziet het ook, en besluit er gezellig bij te gaan staan.

‘Weet je wat ook irritant is?’ vraagt hij, waarna een monoloog volgt die kant noch wal raakt. Hij haalt er van alles bij wat niets met onze afdeling te maken heeft.

Robbie luistert aandachtig en knikt belangstellend. Ik draai me naar mijn scherm en begin driftig te typen. Begrijpt hij niet dat hij alles alleen maar erger maakt door ruimte te geven aan dit geklaag?

Lachend komt Mila de school uit lopen. 'Hoi, tante Vicky!' Ze zwaait nog even achterom naar haar juf, die haar een speelse knipoog geeft. Dan steken we samen het schoolplein over. Ik kan nog net een basketbal ontwijken die door een enthousiaste kleuter omhoog wordt gegooid. Mila huppelt over de felgekleurde hinkelbaan en blijft gelukkig buiten schot. Met een sierlijke draai springt ze van de acht en de negen naar de tien. Dan komt ze druk kletsend weer naast me lopen. 'En toen zei Lieke dat het een grapje was,' gaat ze verder met haar verhaal. 'Iedereen was erin getrapt. Behalve ik natuurlijk. Ik wist het al. Het was echt zo grappig, joh.' Haar ogen stralen bij de herinnering aan wat ongetwijfeld een hilarisch moment was voor een zevenjarige. De grap ontgaat me, maar haar schaterlach werkt aanstekelijk. Mijn werkdag verdwijnt naar de achtergrond en ik laat Mila's vrolijke bui dankbaar over me heen spoelen. Ik vind het heerlijk om haar weer te horen lachen.

Een paar maanden geleden is mijn schoonzus plots vertrokken, om een carrière in de Verenigde Staten na te jagen. Mijn broer en Mila moesten verhuizen, en Mila ging naar een nieuwe school. Haar leven is in korte tijd ingrijpend veranderd. Lange tijd leek het alsof ik een overwerkt ezeltje mee naar huis nam. Hangende schouders, droevige ogen en een sjokkende tred. Gelukkig lijkt ze haar plekje in de klas nu steeds meer te vinden. Langzaam begin ik de oude Mila weer te herkennen en dat doet me goed.

Na een korte wandeling open ik de deur van haar huis voor ons. Mila buitelt naar binnen. 'Hoi, Noes,' roept ze naar boven. 'We zijn weer thuis!'

De kat komt de trap af gerend en geeft enthousiast kopjes aan haar bazinnetje. Mila tilt Noes op en begraaft haar gezicht in de zachte zwarte vacht. Ze snuift de geur diep in. Persoonlijk kan ik lekkerdere geuren bedenken dan die van een kat, maar ik begrijp dat Mila geniet van de vertrouwdheid ervan.

Ze zet Noes neer en geeft haar een snoepje. Dan hangt ze haar jas aan de kapstok. Ze gaat op haar tenen staan om te zorgen dat hij keurig recht hangt. Haar tas zet ze er precies onder. Haar beker en broodtrommel haalt ze eruit en zet ze in de vaatwasser, nadat ze grondig heeft gecontroleerd of er geen restjes zijn achtergebleven. In de tussentijd maak ik alvast een kopje thee voor ons allebei. We bewegen ons als in een dansroutine die we samen hebben geperfectioneerd. Aan de grote eettafel houd ik haar de koektrommel voor en genieten we in stilte van een biscuitje. Haar blik is afwezig terwijl ze op haar

koekje kauwt. Met een zachte glimlach kijk ik hoe ze verdiept is in haar eigen gedachten. Ze heeft dit moment van rust nodig om de omschakeling te maken van school naar thuis. Het duurt nooit lang voordat ze heeft bedacht wat ze met haar vrije tijd wil doen.

Nadat ze haar laatste hap heeft doorgeslikt, schuift ze haar stoel naar achteren en loopt naar de kast. Voorzichtig trekt ze er een stapel vouwblaadjes uit in allerlei kleuren en loopt met volle handen terug naar de tafel.

‘Ik ga een hartjesslinger maken.’ Ze kijkt me serieus aan. ‘Voor papa. Omdat hij veel verdriet heeft, maar toch altijd lief voor me is.’

Ik knipper even met mijn ogen. ‘Zal ik de hartjes voor je tekenen?’ vraag ik zo opgewekt mogelijk. Ik wil niet dat ze merkt hoe haar situatie mij raakt. ‘Dan kan jij ze knippen.’

Mila schuift een stapel blaadjes mijn kant op. Al snel hebben we een mini lopende band opgezet. Ik vouw een blaadje door de helft en teken een half hartje. Dan schuif ik hem door naar Mila, die, met haar tong uit haar mond van inspanning, keurig op de lijntjes knipt. Vervolgens maak ik gaatjes met een perforator, waarna Mila de hartjes aan een touw rijgt. Zorgvuldig wisselt ze de kleuren af. Blauw, rood, groen, oranje, geel, paars. Zo werken we rustig een uur lang door. Dan wrijft ze resoluut in haar handen. ‘Zo, klaar!’ Ze pakt beide uiteindes van de slinger en houdt hem omhoog, zodat ik hem kan bewonderen.

Ik klap enthousiast in mijn handen. ‘Wat is hij mooi geworden! Hier gaat papa zeker blij mee zijn.’

Ik pak de slinger van haar over, zodat Mila hem zelf ook beter kan bekijken. Trots bewondert ze het resultaat. Haar glunderende ogen glijden door de kamer en blijven hangen bij het raampje boven de deur.

Voorzichtig leg ik de slinger op de hoek van de tafel. Mila leegt de perforator in de prullenbak, verzamelt de knutselspullen en legt alles terug in de kast. Elk blaadje wordt door haar op kleur gesorteerd. Intussen maak ik een boodschappenlijstje. Ik vind het fijn om te zorgen dat de keukenkastjes altijd goed gevuld zijn. Dan hoeft Rick zich niet druk te maken over of er wel genoeg brood in huis is, of dat de fruitmand leeg is en hij Mila geen tienuurtje mee kan geven.

Als ik klaar ben met mijn lijstje heeft Mila haar schoenen al aan. Ze kijkt door het glas van de voordeur naar buiten. 'Mag ik zonder jas?'

Ik knik vrolijk. Wat hou ik toch van dit seizoen. Het is altijd afwachten wanneer de winter eindelijk bereid is zijn zware deken af te gooien en plaats te maken voor de kleurrijke spreij van de lente. Als het eenmaal zover is, lijkt de hele wereld wakker te worden uit een diepe slaap. Het is de tijd van licht en warmte, van frisse energie en nieuwe mogelijkheden.

Even schuift er een wolk over mijn zonnige humeur. Niet alles ziet er zo rooskleurig uit. Mijn hoop op een fijnere samenwerking met mijn team is met de komst van Robbie afgekapt voordat hij kans had gekregen te groeien.

Mila trekt aan mijn hand. 'Kijk, tante Vicky!' Ze wijst naar de sloot aan de overkant van de straat. 'Daar lopen schattige kuikentjes. Mogen we kijken?'

Ik glimlach naar haar en pak haar hand om over te steken. Een stel pluizige bolletjes laat zich een voor een van de kant in het glinsterende water glijden, waar moedereend geduldig ligt te wachten. Mijn piekergedachten verdwijnen naar de achtergrond, terwijl Mila en ik de eendjes met onze ogen volgen totdat ze onder de brug verdwijnen.

Hand in hand vervolgen we onze weg naar het winkelcentrum. Ik ga onbewust wat sneller lopen. Alsof mijn lichaam zich automatisch aanpast aan een omgeving waarin alles om aandacht vraagt. Ik navigeer Mila zorgvuldig langs de auto's die elkaar verdringen om een plekje zo dicht mogelijk bij de ingang.

Bij de schuifdeuren stroomt de koude lucht ons tegemoet. Ik onderdruk een kleine rilling. Mila pakt een mandje en samen volgen we onze standaardroute door de supermarkt, waarbij we de taken verdelen. Mila weegt de groenten, ik pak de voorraadproducten in het pad ernaast. Bij de diepvries komen we elkaar weer tegen. Mila gaat richting de erwten, ik blijf staan bij de diepvriesmaaltijden. Welke zal ik vandaag eens nemen?

Een dreinende kinderstem trekt mijn aandacht. 'Mag ik ijs?' Een jongen van een jaar of negen trekt hard aan de hand van zijn moeder.

'Nee, Tobias,' zegt zijn moeder vermoeid.

'We hebben al heel lang geen ijs meer op!' zeurt het jongetje. 'Stan mag altijd ijs na het eten.'

'Jij bent Stan niet,' antwoordt zijn moeder kort. Tobias trekt de vriezer open. Zijn moeder duwt hem

weer dicht, duidelijk met moeite. Ze ziet eruit alsof ze liever de supermarkt uit zou rennen. Zonder zoon.

De vrouw merkt dat Mila geduldig staat te wachten en maakt snel ruimte. Mila pakt de erwtjes en legt ze in het mandje. De moeder geeft me een verontschuldigende blik. Ik glimlach bemoedigend terug. Ik wil niet dat ze denkt dat ik op haar neerkijk omdat ik zo'n keurig opgevoed kind heb. Ik ben haar tante, dat is niet mijn verdienste. En de waarheid is dat ik dolgraag zou willen dat Mila eens zo heerlijk egoïstisch was. Vroeger kon ze flink pittig zijn. Maar sinds haar moeder haar heeft verlaten, gedraagt ze zich voorbeeldig. Te voorbeeldig.

Spontaan pak ik een bak pistache-ijs. Daar is Mila gek op. 'Heb je zin in een lekker toetje vanavond?'

Mila kijkt me verbaasd aan. 'Maar het is maandag. Papa zegt altijd dat toetjes voor het weekend zijn.'

Ik geef haar een samenzweerderige blik. 'Ik weet zeker dat je papa kunt overhalen om een uitzondering te maken.'

Ik licht Rick zo stiekem wel even in. Het zal goed voor haar zijn om eens haar zin door te drijven. Zelfs al is het een klein beetje, met steun van haar tante.

Mila kijkt me weifelend aan. Dan knikt ze met een klein lachje. 'Ik ga het proberen.'

Ik knik goedkeurend en gooi de bak met een boog in mijn mandje. Mila kijkt om zich heen of niemand mijn ondeugende gedrag heeft gezien, en huppelt dan giechelend mee naar de kassa.

Zodra we weer thuis zijn, begin ik met het maken van een romige pastasaus. De geur van uitgebakken

spekjes verspreidt zich al snel door de kamer. Rick zal wel trek hebben na een dag hard werken. Zeker nu hij na een reorganisatie noodgedwongen een nieuwe baan moest zoeken. Hij heeft één vrije dag per week. De overige dagen vang ik Mila op. Zo hoeft ze niet naar de BSO. Naast een nieuwe school en alle andere veranderingen werd dat wel erg veel. En aangezien ik hier toch ben, doe ik graag iets extra's, zodat Rick al zijn overgebleven energie kan besteden aan zijn dochter. Het is het minste wat ik kan doen om te helpen. Hij heeft zo veel aan zijn hoofd. Vergeleken met zijn zorgen en verantwoordelijkheden stellen die van mij niets voor.

Als we de sleutel in het slot horen, staat de saus te pruttelen en zijn Mila en ik een eind op weg met het bouwen van een megagroot kasteel van Lego.

'Mmm, wat ruikt het hier weer lekker.' Rick zet zijn tas op de grond en spreidt zijn armen. Mila rent naar hem toe en stort zich erin. Hij tilt haar omhoog en samen draaien ze een rondje. 'Daar hebben we mijn Mila! Hoe was het vandaag?'

Hij zet haar weer op de grond. Mila pakt de slinger van de kast. 'Voor jou.'

Rick bewondert de slinger uitgebreid. 'Wauw, dat zijn een hoop hartjes. En zo veel verschillende kleuren. Hier word ik heel vrolijk van. Dank je wel!'

Hij geeft Mila een kus en draait zich dan om naar mij. 'Ik heb een paar overhemden waarvan ik niet weet of ze in de droger mogen. Wil je even mee naar boven komen om te helpen?'

Ik begrijp meteen wat hij bedoelt. Dit is codetaal voor "ik wil iets bespreken zonder Mila erbij".

'Natuurlijk. We zijn zo terug, Mila.'

Mila kijkt even op en gaat dan verder met het kasteel. 'Oké.'

Eenmaal boven trommelt Rick met zijn vingers op de droger. 'Heathers ouders belden vanmiddag. Ze missen hun kleindochter en komen in de meivakantie naar Nederland om haar te zien.'

'En je zou het liefst willen dat je niks meer met ze te maken hoeft te hebben?' vraag ik.

'Nee, dat is het niet.' Hij zucht. 'Ze zijn hartstikke aardig en we hebben regelmatig leuk online contact. Maar dat zij nu naar Nederland komen en dat Heather daar blijft...'

'Dat moet erg confronterend zijn.'

'Hoe denk je dat Mila het zal vinden? Is het niet te moeilijk voor haar? Nu vertel ik dat Amerika erg ver weg is en dat mama daarom niet op bezoek kan komen. Als haar opa en oma wel speciaal voor haar hierheen komen, hoe kan ik het dan nog uitleggen?'

Ik leg mijn hand op zijn arm. 'Mila heeft meer door dan je denkt. Het lijkt me een fijn idee voor haar dat de rest van haar familie, juist van haar moeders kant, genoeg van haar houdt om moeite te blijven doen.'

Rick geeft me een korte omhelzing. 'Je hebt gelijk. Natuurlijk. Wat zou ik toch moeten zonder jou?'

'Ik geef je niet de kans om dat uit te vinden,' glimlach ik.

Ik schop mijn benen om en om in de lucht en zwaai met mijn armen op de maat van de salsamuziek. Zo ongeveer dan. Eerlijk gezegd ben ik het ritme kwijtgeraakt ergens tussen *amor* en *corazón*.

‘Zo fanatiek heb je nog nooit meegedaan met Zumba. Je lijkt wel een vechtmachine,’ zegt mijn beste vriendin en collega Renate plagend als het nummer is afgelopen. ‘Zo erg is Robbie toch niet?’

Ik veeg het zweet van mijn voorhoofd en ga klaarstaan voor het volgende nummer. Op de opzwepende muziek voer ik de bekende choreografie zo goed mogelijk uit. Als het tijd is voor de cooling down, vind ik het haast jammer dat de les is afgelopen.

‘Oké, ik wil alles weten,’ zegt Renate als we na de les bijkomen op het terras van de sportkantine. ‘Je hebt me helemaal niet verteld dat je een nieuwe medewerker kreeg. Dat is het nadeel van zo vaak op pad zijn, dan mis je alle nieuwtjes.’ Ze geeft me een dikke knipoog. ‘Gelukkig was ik vandaag even op kan-